ETERNITATE-
POEME FILOSOFICE

Sorin Cerin

Copyrighted Material

SORIN CERIN

ETERNITATE

Poeme filosofice

2017

SORIN CERIN – ETERNITATE
-poeme filosofice-

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1544935416

ISBN-10:
1544935412

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte:

riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le

pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît

un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

SORIN CERIN – ETERNITATE
-poeme filosofice-

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări

intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie

cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi

acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica,

recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta

frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni

Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…".

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă", în raport cu „eternitatea", actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé "* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei", dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire". Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme,

Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a

minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

SORIN CERIN – ETERNITATE
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea

declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe

rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă

îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea

ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

SORIN CERIN – ETERNITATE
-poeme filosofice-

CUPRINS

1) Apă uscată

Praful de stele al Gândurilor,
cade peste Privirile galante ale Adevărului,
care n-are nici un rival în Minciuna,
de a fi Ființe,
care să creadă cu adevărat,
în florile Iubirii,
pe care Apa uscată și tulbure a Vieții,
le udă zilnic,
ucigând la abatoarele creației,
noi Cuvinte avortate cu dispreț,
de un Destin corupt și putred,
crescut în pomul unei Cunoașteri,
a cărei nebunie a ucis,
până și războaiele cu noi înșine.

2) Unicul sens al Fericirii

Râuri de Clipe vagaboande,
șterg depărtările Orizonturilor aprinse de către Destin,
în paturile unor Vise,
ce par a nu fi cunoscut niciodată,
Iluziile Morții,
care să le ducă la altarul Existenței,
unde să le cunune cu Viața,
decăzută din drepturile Nașterii,
care a părăsit mai demult decât Vremea,
Adevărul Absolut al Creației,
atât de bolnav și de costeliv,
încât nu-și mai recunoaște nici Moartea,
care vrea să-l hrănească,
cu lingura Uitării,
pentru o Eternitate,
care i-a plătit îndeajuns de mult,
încât să devină,
unicul sens al Fericirii.

3) În care am crezut

Potcoavele încornorate de propriul Noroc,
sunt prinse de mărțișoarele Ochilor de Cer,
ai Zorilor care ne culeg,
Gândurile pripășite prin paturile Viselor,
de a fi mai puternici decât Lumina Divină,
care vrea să ne alunge Coșmarurile Nopții,
pe albia spălată de râurile întortocheate ale Destinelor,
care încă își mai țes,
lâna aspră a Durerii,
pentru Privirile înfrigurate și pierdute,
ale Timpului rătăcit,
prin ridurile Cuvintelor în care am crezut,
ca fiind Iubire.

4) În măruntaiele lor

Destine dresate,
prin circurile Societății de Consumat Vieți,
se vând pe nimic,
Existenței.

Ruguri de Cuvinte,
ard necontenit pe jarul Plăcerilor macabre,
ale unor legi,
pe care judecătorii Absurdului,
le-au considerat a fi,
Adevăr,
chiar dacă în măruntaiele lor,
nu au pic de Iubire.

5) Noua modă a Morții

Garduri debusolate de Priviri,
strivesc Nesfârșirea Sentimentelor,
cu pașii de plumb ai sârmei ghimpate,
ai Cuvintelor ce-abia se mai târăsc,
prin tranșeele umede și reci,
săpate de ridurile unor Virgule,
ale căror gratii nu pot fi strivite,
nici măcar de Eternitatea,
care a ajuns să se vândă la Piața Iubirii,
pe nimic,
și cu toate acestea,
nu o mai cumpără Nimeni,
fiind neatrăgătoare,
pentru noua modă,
a Morții.

6) După care a tânjit

Aripi săpate-n stânca unghiilor,
cu care a scormonit Dumnezeu,
țărâna Existenței,
disperat după pierderea Adevărului Absolut,
spre a ne da în schimb,
Viața Păcatului Originar,
după care a tânjit într-atât de mult,
încât a descoperit fără să vrea,
Iluziile Morții,
din care ne-a clădit statuia Destinului,
căruia i-a dat suflare și gratii,
îndeajuns de multe,
încât să nu mai poată fi pierdut,
la masa de joc a Hazardului,
de către,
Durere.

7) Furtunile Carelor de Foc

Zbor botezat,
de propriile înălțimi ca fiind Absurd,
risipește și azi Iluziile Morții,
de deasupra Cerului Ochilor tăi,
pe care Existența,
i-a vrut a fi nesfârșit,
în care să se piardă,
Furtunile Carelor de Foc,
ale Fulgerelor,
din Sângele turbat al Iubirii,
adevărat armăsar al Dorului,
pe care am alergat spre Moartea,
care te-a pierdut,
din Cuvântul facerii Stelelor,
ale căror Destine,
ne-au fost într-atât de potrivnice,
încât am rămas,
troieniți de neaua rece și impersonală,
a Uitării,
de noi înșine.

8) Șine ruginite

Petice rupte din Cerul Eternității,
cad ninse pe soclul de carne vie,
al unui Trafic de Priviri,
cernite de Clipele Singurătății,
pentru a fi vândute la piața de vechituri,
a Uitării.

Rămășaguri înzorzonate de Promisiuni,
orbesc pe căile fără de întoarcere,
ale Iluziilor Morții,
unde nici o gară a Libertății,
nu le mai primește,
pe șinele Existenței sale,
care duce spre Cimitirele ruginite,
ale unor Iubiri,
descărnate de trecut.

9) Sfinți martirizați

Medalii de Fericiri,
recompensate de Iluziile Morții,
cu Societățile de Consum,
îndeajuns de criminale,
încât să nască poluarea legislativă,
a Promisunilor unor vieți debusolate,
dăruite unei Religii a Deșertăciunii,
pe care doar Banul,
o mai poate înțelege,
prin catedralele pline de zorzoane,
ale Gândurilor,
evadate din închisoarea Fericirii,
care este injectată cu forța,
preafericiților sfinți martirizați,
care suntem noi,
cei din Întrebările fără de răspunsuri,
născute în ghetourile insalubre,
ale Conștiinței.

10) Deșertăciunea Binelui

Vorbe izgonite,
din Paradisul pierdut,
la ruleta Destinului,
de un Dumnezeu atât de necugetat,
încât a vărsat aproape toată Apa Vieții,
pe fața de masă murdară a Iluziilor Morții,
spălându-le astfel fața întunecată,
a Închisorilor de Cuvinte,
într-una mai veselă și plină de Vise,
a Deșertăciunii Binelui,
care părea că ar învinge,
în Jocul cu Moartea,
dacă Existența,
nu s-ar fi născut vreodată,
atât de inexistentă,
pe cât ne sunt,
propriile noastre Iluzii ale Vieții.

11) Unic investitor

Dumnezeu,
nu a fost izgonit din Paradis,
fiindcă a rămas unicul investitor,
care mai contribuie,
la sistemul de termoficare al Iadului,
fără de care,
Paradisul,
nu ar exista,
în forma sa actuală,
ci ar fi vândut bucată cu bucată,
Adevărului Absolut,
care ar închide porțile Desfrâului spiritual,
prin care n-ar mai intra sau ieși,
Iluziile Vieții și ale Morții.

12) Cântarul Minciunii Absolute

Dorințele absurdului,
se hrănesc cu Iluziile Vieții,
pe când cele ale Adevărului Absolut,
cu Iluziile Morții,
răstignite pe crucea mântuită de sudoarea Sângelui,
izvorât din suferința unei Lumi,
a Crimei,
care a scăpat mereu necondamnată,
de Cerurile Infidele ale Judecății,
fiindcă acestea,
n-au avut niciodată,
un cântar al Minciunii Absolute.

13) Biserici acreditate

L-am întrebat pe Dumnezeu,
de ce anume a dorit ca fiecare om,
să fie un stâlp de suferință,
care să ducă firele Destinului,
către o identitate necunoscută?

Mi-a răspuns că doar astfel poate primi Lumina Divină,
în cotloanele întunecate ale Infernului,
pe care l-a denumit Paradis,
unde orice suflet este binevenit,
dacă plătește consumația piperată,
a Deșertăciunii,
la casieria fiecărei Biserici acreditate,
de Iluziile Morții.

14) Arendate de către Absurd

Libertatea a devenit,
fructul oprit al Păcatului Originar,
abia atunci când Iluziile Morții,
au dat drumul la Apa Sfințită cu Moarte,
a Vieții,
care să spele tălpile Deșertăciunii,
redându-le strălucirea furată a Nemuririi,
într-un copac al Cunoașterii,
pe care nici o Conștiință a Adevărului Absolut,
nu ar fi acceptat-o,
dacă Minciuna nu s-ar fi dorit și ea Absolută,
stând la aceeași masă de joc,
cu Dumnezeul care pierdea într-una,
numărul propriilor sale stele alcoolice,
arendate de către Absurd,
Existenței.

15) Să fie capul familiei reunite

Lumile ar trebui să se numească Urme,
fiindcă prin fiecare,
 a călcat undeva-cândva,
Cuvântul Facerii beat,
 de atâtea stele alcoolice îngurgitate,
de către un Dumnezeu inconștient,
care și-a dorit ca Suferința,
să fie capul familiei reunite a Absurdului,
făurit la forja Creației,
de către Existența,
care nici azi nu și-a primit plata Adevărului Absolut,
care o consideră o mare Minciună,
de care s-au folosit,
 Iluziile Vieții și ale Morții.

16) Iluzia Adevărului

Logica este o stare de spirit,
a Iluziei Morții,
pe când matematica,
a Iluziei Vieții.

Nici o Moarte,
nu poate egala Viața în Minciună,
precum nici o Desăvârșire,
nu poate fi săvârșită,
fără Iluzia Adevărului.

17) Străin față de Străinul din noi

Ne naștem călcând pe Fericire,
până o strivim,
 cu greutatea trupului,
 Iluziei Morții,
care ne hrănește Ambițiile,
de a învinge Viața.

Ajungem într-un punct,
de unde orice Cuvânt al Existenței,
nu mai poate începe,
 decât cu un cântec de lebădă,
al unei Virgule,
care ne anunță Sfârșitul,
Jocului de-a Viața,
unde a pierdut de fiecare dată Viitorul,
în fața unui Trecut,
atât de străin față de Străinul din noi,
încât îl considerăm,
 a fi mereu numai al nostru.

18) Indiferent de Sens

Unica datorie a Existenței,
este Moartea,
precum a Iluziilor Morții,
Viața,
într-o Creație unde Dumnezeu,
s-a ales pe Sine,
ca fiind esența sufletului Lumii,
în locul Adevărului Absolut,
care ar fi despărțit,
Eternitatea de Țărână,
Sacrul de Profan,
predestinând,
întruparea Nesfârșitului,
în Perfecțiunea Cuvântului,
indiferent de Sens.

19) Păcate necesare

Iubești profund abia atunci,
când Iluziile Morții se suprapun Iubirii,
într-atât,
încât,
toate Stelele Universului,
par că au aceeași Soartă,
pe care o împărtășești,
Existenței,
pe căile necăite ale Fericirii,
înaintea unor Religii,
care nu au recunoscut niciodată,
o altă Libertate,
decât a lor,
atunci când au inventat,
Mântuirea,
unor Păcate,
atât de necesare,
încât nici o Biserică a Suspinelor,
nu s-ar fi ridicat, fără ajutorul lor.

20) Ploile Neantului

Albiile inundate,
de seceta Privirilor,
ard totul în cale,
pârjolind Trecutul,
care s-a declarat imun,
la toate promisiunile Timpului,
care încă mai crede,
în fosilele Amintirilor,
pe care le venerează Clipa Eternă,
sub care ne-am ascuns,
de Ploile Neantului,
al cărui Uitare,
ne pândește,
ascunsă după Orizontul,
unor Zori,
a căror Lumină Divină,
era transpusă,
în Oglinzile Paralele ale Ființei,
care ne-a întrupat Visul,
al cărui Cuvânt ne-a insuflat,
respirația Destinului,
neiertător,
al Iluziilor Morții.

21) Spune-ne

Respiră-ne Doamne,
Destinele,
din Cimitirul Conștiinței,
acestei Lumi,
și spune-ne,
dacă ești mândru de Creația Ta,
cea plină de Păcatele Originare,
ale fiecărui Suflet,
care s-a agățat de Iluziile Vieții,
fără voia lui,
născându-se sub binecuvântarea,
Iluziilor Morții,
pe care le păstorești,
de când ai născut,
Suferința.

22) Biserici de Dezamăgiri

Îmbrățișează-mi Fericirea,
care m-a părăsit,
înșelându-mă cu Iluziile Vieții,
pentru o Clipă de Adevăr,
atunci când Moartea,
și-a renegat,
propriile Iluzii ale Morții,
pe care le-a amanetat,
la Târgul Sângelui,
unde s-au vândut Genele Existenței,
la un preț atât de condimetat,
încât i-au dat lacrimile Lui Dumnezeu,
plouând cu Biserici de Dezamăgiri,
la fiecare hemoragie de Cuvinte,
care ar fi vrut,
să ne panseze rănile Trecutului,
ars de jarul Deșertăciunii.

23) Nu o înțelege Nimeni

Destine de piatră,
sfărâmate de lamele Cuvintelor,
pentru a fi feliate,
în mozaicul Existenței,
și lustruite conform instrucțiunilor de folosire,
scrise de Dumnezeu,
în fișa postului,
Iluziilor Morții,
pentru care Viața a devenit,
o poveste ale cărei Zâne,
se scaldă în mocirla Deșertăciunii,
pentru a deveni frumoase,
iar Moartea este diamantul salvator,
legat la gâtul Soartei fiecărei Stele,
care strălucește calea câte unui Suflet,
cuprins de panica orbirii unei Iubiri,
pe care nu o înțelege Nimeni,
nici chiar Clipa Eternă,
în care am putea evada,
Niciodată.

24) În bastonul alb al senectuții

Ceasuri stricate de Sentimente,
zac pe pereții reci ai Conștiinței,
bătând orele pustii ale unui Viitor,
închis în Ospiciul însingurat al Zilelor,
ale căror ramuri de Speranțe,
s-au uscat la ferestrele sparte ale Sufletelor,
prin care bat vânturile reci ale Nimicniciei,
măritată mai demult,
decât Vremea Speranțelor,
cu Timpul,
al cărui unic țel este să moară,
înveșmântat cu Iluziile Morții,
deasupra anilor săi,
măcinați,
la roata unui Noroc Orb,
care-și caută tremurând,
sprijinit în bastonul alb al senectuții,
Steaua Eternității,
pe care,
se pare,
că nu o va găsi Niciodată.

25) Alienațiile Conștiinței

Viermii de mătase,
ai Deșertului din noi,
țes Alienațiile Conștiinței,
după un tipar al Destinului,
unui Dumnezeu,
pe care nici Iluziile Vieții,
nu reușesc să-L înțeleagă,
chiar dacă sfinții Lui,
stau cocoțați,
pe Murii Bisericilor unor Morale,
crăpați,
de Cutremurele Adevărului Absolut,
în Punctele esențiale ale Existenței,
care se vor mereu,
virginele unei Eternități,
pe care nici un Timp,
nu ar fi reușit să le posede,
stând deasupra Clipelor rebele,
ale Iluziilor Morții,
înainte de a conștientiza,
Deșertăciunea și Absurdul unei Lumi,
a Paradisului Minciunii.

26) Să știe ce să culeagă

Ne-am împărțit Lumea în Anotimpuri,
pentru ca Iluziile Morții,
să știe ce să culeagă,
din Pomul Cunoașterii,
atunci când pietruiesc,
aleile Adevărului Absolut,
peste inimile Cimitirelor,
din Sângele unor Iubiri,
ce nu și-au găsit niciodată,
groparii perfecți,
care să le sape Eternitatea Clipei,
îndeajuns de adâncă,
încât să poată arunca fără regrete,
Iluziile Morții,
din întreaga Nesfârșire a Lumii,
care s-a pierdut fără să-și de-a seama,
într-un sărut al Nemuririi,
pe care nici o Țărână,
întrupată în vreun Cuvânt putred,
nu o mai poate accepta.

27) În roua lor

De-ai ști cât de mult aș fi cules,
Zâmbetele Eternității tale,
din sicriul acestei Lumi putrede,
ai fi înțeles,
că Eternitatea,
s-a ascuns în ridurile Perfecțiunii,
Iluziilor Morții,
de pe fruntea Destinului nostru,
care s-a născut,
doar pentru a ne întâlni,
Nefericirea Existenței,
care vroia să se transforme,
în Nectarul unor Zei ai Privirilor,
în care,
toate Oceanele nesfârșite ale Albinelor,
ar fi dorit,
să-și ascundă,
Mierea unor Lacrimi rebele,
care nu ne-ar fi înțeles Niciodată,
Fericirea,
în roua lor.

28) Pe rugul Infamiei

Oare cine,
 și-a privit,
 într-atât de profund în ochi,
 Singurătatea,
încât a putut să-i înțeleagă,
propriile ei Iluzii ale Morții,
pe care,
 nici un Cimitir al Iubirilor,
 care se respectă,
nu le-ar fi primit,
în cavourile lor reci și nepăsătoare,
de Amintiri?

Nimeni,
din Lumea vulgară a Timpului,
unde Eternitățile,
 ne sunt puse,
 pe rugul,
Infamiei?

29) Țărâna Gândurilor

Aruncați cu pietre în Destin,
toți cei care credeți,
că Iluziile Morții nu-și au Sensul,
în Lumea propovăduită,
de Religiile Sângelui,
ale cărui Gene amare și nebune,
ne-au născut Amintirea Strămoșilor,
pentru care se luptă,
înfruntând Eternitatea,
Iluziile Morții,
ce rup gratiile Cimitirelor de Clipe,
pe care le-am alungat,
din Iluziile Vieții noastre,
plantându-le,
în fiecare Biserică a Viselor,
ce au crezut,
că nu vom muri îndeajuns de curând,
încât să nu ne dăm seama,
câte Stele căzătoare ale Destinelor,
s-au mistuit,
în Țărâna Gândurilor,
din noi.

30) Nu și-au ornat Cimitirele de Vise

Rădăcini de promisiuni,
spală gardurile veninoase,
ale Crematoriilor,
din Speranțele noastre,
îndemnându-le să creadă,
într-un Dumnezeu,
pe care,
doar Cârciumile Stelelor Alcoolice,
îl mai cinstesc,
prin Bisericile sticlelor sparte,
de Pereții ruinați ai Sufletelor,
umplute cu tăria necesară a Uitării,
până când,
Iluziile Morții,
reușesc să-și transforme,
în Viața de Apoi,
toate Iluziile Vieții,
pline de Remușcări,
care nu și-au ornat,
Cimitirele de Vise,
cu florile de gheață,
ale Cuvântului Facerii.

31) Abia după durerile Naşterilor

Cine ar fi înțeles,
Zodiile Lui Dumnezeu,
din Bibliile analfabeților,
care au învățat slovele,
Iluziilor Morții,
abia după durerile Naşterilor,
Adevărului Minciunii,
care ne-a făurit,
îndeajuns de multă Moarte,
încât să reuşim cu toții,
să ne ducem până la capăt,
dorința de a Iubi,
dincolo de toate Zilele Norilor din Sângele,
care clocotea,
prin cotloanele Viitorului,
care ne îmbrățişa de fiecare dată,
Deşertăciunea?

32) Băutura amară a Uitării

Care dintre noi,
nu și-a rupt propria Singurătate,
la Lozul în Plic,
al Iluziilor Morții,
așteptând să câștige,
odată pentru totdeauna,
Moartea,
care să le dea,
îndeajuns de multă Viață de Apoi,
încât să le îmbete,
toate Clipele nenorocite ale Sărăciei,
care le pavau drumul Existenței,
spre Florile de Gheață ale Sufletelor,
sparte la Moara Norocului,
pentru a le răci,
băutura amară,
a Uitării?

33) Care să recreeze din nou Lumea

Nu-mi spune că Orizontul Iubirii,
poate fi atât de frustrat,
încât să nu ne mai poată spune vreodată,
că eșarfa Iluziilor Morții,
este atât de strânsă,
peste Existența noastră,
încât abia ne mai dorim să devenim,
Speranțele,
unei Lumi de Apoi,
pe care să o plantăm în Visele Iubirii,
udate cu Lacrimile secate,
ale Amintirilor,
unicele pe care le-am păstrat,
în căușul palmelor unor Riduri,
pe care am navigat,
întreaga Viață a Privirilor,
în care ne-am pierdut,
Eternitatea,
uitându-ne Cuvântul,
în care ne-am născut,
unul pentru altul,
în care am dori,
să devenim un Dumnezeu,
care să recreeze,
din nou,
Lumea,
numai pentru noi.

34) În Oala unor Priviri

Flăcări de Vise,
ard Sufletele,
Iluziilor Morții,
în Cuptoarele sacre,
ale unor Iubiri,
pe care nici Apa Vieții,
nu le mai poate înțelege,
oricât de fiartă,
ar fi,
în Oala unor Priviri,
piezișe și blocate,
de zidurile murdare,
ale Promisunilor neîmplinite,
pe scenele roase de Ambiții,
ale Existenței,
unor Deșertăciuni,
unde mor Ochii Seninului,
în brațele Furtunilor Sângelui,
care clocotește,
la foc mocnit,
în Viitorul nostru.

35) Să poată muri odată cu mine

Cât mi-aș dori,
să alung din Viața mea,
Furtunile Trecutului,
pe care am navigat în derivă,
încercând să-mi recapăt echilibrul,
Iluziilor Morții,
care mă hrăneau,
cu Cimitirele lor de Vise Deșarte,
peste care pluteam,
naufragiindu-mi Viitorul,
în căutarea unui Port,
al Sufletului tău,
în care să-mi pot săpa,
în liniște și pace,
Mormântul propriei mele Stele,
ale cărei Destin,
mă aștepta de o Eternitate,
la masa Nașterii,
strigând pentru prima dată,
acestei Existențe,
pentru a-l ajuta,
să poată muri,
odată cu mine.

36) Spălată pe tălpile Destinului

Zilele de tinichea ruginită,
a Gândurilor,
se vând la Târgul Existenței,
drept metale prețioase,
ale unui Timp,
pe care nici o Stea,
nu a reușit să-l înțeleagă,
de când și-a ucis Clipele,
spânzurându-le,
de pragurile Deșertăciunilor,
ca pe oricare sălbăticiune,
pe care ar fi vânat-o Conștiința,
spălată pe creier,
de brațele grele ale Destinului,
cu Iluzia Morții,
unicul detergent,
primit în dar,
de la Creație,
pentru a înlătura murdăria ocultă,
a Iluziei Vieții.

37) Lumina Divină a Iubirii

Trăim într-o Lume,
unde Moartea este poezia Vieții,
recitată de Cimitirele de Sentimente,
pe care le nutrim,
Sângelui Clipelor care clocotesc,
prin venele nesupuse,
ale Tinereții unei Eternități,
care vor să transforme,
rolul Conștiințelor,
din acela de a fi,
Sicrie ale Privirilor,
în Zori ai Destinelor,
care să strălucească,
în Lumina Divină a Iubirii,
Pașilor,
plini de sudoarea Adevărului Absolut,
pe care nici un Orizont al Fericirii,
nu va mai reuși să-i numere,
până la final.

38) Scrisorile sosesc neanunțate

Reclame pustii,
 la Morminte de Zâmbete,
înpodobesc străzile Iubirilor pierdute,
la loteria Deșertăciunii,
unde Scrisorile sosesc neanunțate,
pe căile ruginite ale Destinelor,
aducând vești Iluziilor Morții,
care ne veghează Fericirea,
ca să nu ne sugrume,
cu bunătatea ei de mireasă,
a unui Timp,
încurcat de la o vreme,
cu Eternitatea unei Clipe,
care nu-i mai dă pace,
Iubirii,
să poată muri în liniște,
pe ridurile feței unui Orizont,
al Nimănui.

39) Cimitirul unei singure Eternități

Praf stelar,
pierdut în Cuvinte de ocară,
spălat de ploile unui Absurd,
care ne limpezește,
calea către Iluziile Morții,
unei Lumi,
a Hazardului,
pe care nici unul dintre noi,
nu a cumpărat-o,
la bordelul Destinului,
care ne amăgește cu noi Zile,
din ce în ce mai deocheate,
dar atât de datoare,
Iluziei Vieții,
cu o Moarte,
atât de scumpă,
încât nu vor avea niciodată,
îndeajuns de multe Clipe trecătoare,
ca să-i mituiască Timpul,
cu Cimitirul,
unei singure Eternități.

40) Foarfeci de Cuvinte

Zei de carton,
se apleacă reverențioși,
în fața Foarfecilor unor Cuvinte,
mai ascuțite,
decât Vârstele tulburi,
ale Fântânilor secate de Adevărul Absolut,
care ruginește nepăsător,
pe Cumpenele abătute ale Zâmbetelor,
extrăgând Apa Iluziilor Morții,
din adâncurile tenebroase ale Sângelui,
care și-a jucat,
până și ultimele Gene ale străbunilor,
la Loteria Hazardului,
de unde pare că se înbogățește Timpul,
cu suflarea plină de gradele Stelelor alcoolice,
care par a fi refuzat,
mai demult decât Vremea,
să mai lumineze Calea Destinului,
care ne-ar fi unit,
în Eternitatea Clipei unei Iubiri.

41) Existență fără rost

Zbor sec cu iz de Cârciumă nesătulă,
sperie Orizontul Patimilor,
viciindu-i Seninul,
cu injuriile unei Conștiințe,
păstrată în bocancii grei și apăsători,
ai Iluziilor Morții,
de la care se așteaptă,
Salvarea,
din deșertul fără nume,
al Cimitirului de Cuvinte,
pe care ni le adresăm unul altuia,
într-o cadență a Copitelor de Înțelesuri,
care sfarmă granitul Gândurilor Negre,
pierzându-și Potcoavele Norocului,
în praful înecăcios,
al Existenței fără rost.

42) Bisericile Conștiințelor

Ramuri de măslini,
crescuți în Sângele Indiferenței,
ard inimile Războaielor,
din Dorințele neîmplinite ale Absurdului,
unei Creații,
pe care nici o muncă a Destinelor,
nu o poate săvârși,
bătătorind Calea spre Lumina Divină,
a Cetății de Vise,
unde ne-am ascunde Sufletele,
de Urmele pline de răceală,
a Uitării,
care ne amenință,
prin rugina ei de virgină stătută,
cu Morala unor Iluzii ale Morții,
pe care nu vrem să le înțelegem vreodată,
în Bisericile Conștiințelor noastre.

43) Privirile Lacrimilor

Riduri însingurate,
ard Cuvintele Amintirilor,
în negura pierdută a unui Sânge,
în care ne înotam,
undeva-cândva,
Fericirea,
scoasă de Lumina Divină,
în Privirile Lacrimilor care râdeau,
de Orizonturile Iluziilor Morții,
pe care se prefăceau că nu le văd,
precum și ele,
ne tratau cu indiferența plină de răceală,
a Morții,
în care Eternitatea unde ne scăldam,
nu credea c-ar putea exista vreodată,
ascunsă tocmai,
în ungherele de gheață ale unui Cuvânt,
în care ne-am pierdut,
pentru totdeauna,
Visul.

44) Să ne Despărțim

Răsaduri de ceață,
întețesc negura Vorbelor de vânt,
pe care pustiurile însângerate ale apusurilor,
de pe buzele noastre,
le mai rostesc în măcelăria de sfârșit de lume,
a Cuvintelor,
ce-au sfârșit în abatoarele Privirilor,
însângerate,
și pline de Duhul Lui Dumnezeu,
ce pare că a înlocuit Apele Iluziilor Vieții,
peste care plutea,
cu Apele Iluziilor Morții,
peste care a ajuns,
în portul Lumii Iubirii noastre,
pe care am ucis-o,
atunci când am decis,
să ne Despărțim,
de noi înșine.

45) Prezent desculț

Trepte de piatră,
pierdute de tălpile groase și insensibile,
ale Amintirii,
care ne calcă Prezentul desculț,
în picioarele care-l înțeapă,
cu Întrebările fără Răspunsuri,
ale Viselor,
pe care Creația,
le-a făurit,
ca să poată gestiona mai bine Iluziile Morții,
din care ne-am clădit velele Clipelor,
ale căror Eternități le traversăm,
fără să știm,
că Trecerea este cea mai mare pierdere,
 a Adevărului Absolut,
al Iubirii adevăratului Dumnezeu,
ascuns în Minciuna existențială,
 pe care o respirăm,
crezând că ne îndreptăm,
spre Moartea Indiferenței și a Suferinței,
care va rămâne eternă.

46) Înoată spasmodic

Cascadele Apei Vieții,
au devenit praguri,
de care se lovesc Stelele,
Luminii Divine din noi,
care ne predestinează,
căderea liberă în golul sacru,
al Conștiinței Iluziilor Vieții,
care înoată spasmodic,
printre Iluziile Morții,
încercând să se țină la liman,
în fața valurilor amenințătoare,
ale Societății de Consumat Vise Deșarte,
vândute pe nimic Destinelor,
ale căror fabrici de Fericiri,
par a se fi demolat,
mai demult decât Vremea.

47) Să acostăm

Regrete,
care respiră,
prin oftatul unor Speranțe,
încearcă Zorii cu nuiaua fermecată a Gândurilor,
lovindu-i peste tălpile Luminii Divine,
crezând că este de ajuns ca acestea,
să le calce Diminețile Sufletelor,
într-atât de profund,
încât Durerea să rămână strivită,
pe asfaltul negru și umed,
al Uitării,
închisă după zăbrelele unei Zile,
a Privirii,
care încă mă mai bântuie,
cu nesfârșirea indiferentă și glacială,
care ne cuprindea întregul îngheț,
al prafului stelar,
care ne clocotea,
în sângele Întrebărilor fără Răspunsuri,
ale Iluziilor Morții,
pe care le străbăteam,
fără să ne mai dorim un port anume,
în care să ne acostăm,
Eternitatea Clipei unei Iubiri,
în care să ne refugiem Existența,
pentru totdeauna.

48) Unicul Sens pentru care trăim

Raze de Lumină Divină,
strălucesc în Sângele străbunilor,
aducându-le Visele,
în Prezentul atemporal,
nuntit cu Eternitatea,
statuii de Cremene a Genelor,
gârbovite de atâtea Informații,
pe care am lovit-o,
până când a scos,
îndeajuns de multe scântei ale Amintirii,
încât să aprindă Focul Sacru,
al Sufletului Existenței,
mai bătrân decât Timpul,
ale cărui Zile inundate de Iluziile Vieții,
nu pot înțelege,
că Nesfârșirea nu se poate măsura,
decât în Iluziile Morții,
devenite unicul Sens,
pentru care trăim.

49) La care ne închinăm Destinul

Atunci când,
Lira de Stele încremenite,
a Universului,
Sângelui Țărânii din noi,
a început să cânte dezacordat,
scoțând scântei de Amintiri,
ale unor aștri,
care au căzut de pe Cerul Adevărului Absolut,
s-a născut Păcatul Originar,
plămădit de Iluziile Morții,
care i-au sculptat un soclu impunător,
în toate Bisericile Cuvintelor,
la care ne închinăm,
Destinul.

50) Eternitatea care ne așteaptă

Suntem o vrajă a Mântuirii,
care ne lasă să cădem în credința oarbă,
a Păcatului Originar,
care ne-a legat ochii sufletelor,
cu eșarfa Iluziilor Morții,
încercând să ne facă mai puternici,
pentru Eternitatea care ne așteaptă,
dincolo de porțile ferecate ale Existenței,
în mocirla căreia ne-am ales nașterea,
Suferinței,
pe care n-am mai reușit să o amanetăm,
pentru a primi,
cele câteva monede,
de Adevăr Absolut,
ale Norocului,
de dinainte de a fi,
Viața și Moartea.

51) Au naufragiat Simțămintele

Nici Moartea nu a putut înțelege,
de ce Viața ne-a fost sorocită,
de Apa Uscată a Iluziilor sale,
ale căror praf stelar,
ține respirația Conștiinței,
într-atât de mult,
încât până și Adevărul Minciunii Absolute,
începe să aibă vedenii,
atunci când ar dori să se raporteze,
la Realitatea inexistentă,
a Fericirii,
pe care,
ne-au naufragiat Simțămintele,
pierdute pentru totdeauna,
în brațele Iluziilor Morții.

52) Orgoliile Iluziilor Morții

Ziduri de Vise,
se înalță,
peste Orgoliile Iluziilor Morții,
năruindu-ne Amintirile,
cu greutatea lor maiestuoasă și impunătoare,
care vrea să demoralizeze,
orice Urmă de Iubire,
care ar încerca,
să treacă dincolo de hotarul,
Păcatelor Originare,
părăsite încă de la naștere,
de către Adevărul Absolut,
fiindcă acesta,
ar fi aflat,
că nu sunt urmașii străbunilor lui.

53) Potrivnice oricăror Pași

Norii Zâmbetelor,
au început să cearnă,
fulgii de nea ai unor Cuvinte,
care ard cu răceala lor glacială,
Sinceritatea,
abia ajunsă în portul buzelor încremenite,
de viscolul Întrebărilor unor Sentimente,
potrivnice oricăror Pași,
ce ar dori să navigheze pe oceanele nesfârșite ale unor
Iubiri pătimașe,
pierdute în cenușiul Orizonturilor,
care se unesc cu Iluziile Morții,
într-o horă nebună a Deșertăciunii,
unui Timp debusolat și trădat,
și părăsit,
de propriile lui Clipe Eterne,
pe care Respirația Sângelui clocotit,
din aripile Fericirii,
pare a nu le mai prinde niciodată.

54) Panica Absurdului

Porți grele de praf stelar,
sculptate de dalta Luminii Divine,
făurind Trupul Adevărului Absolut,
pe care Conștiința,
Unicului Întâmplător și Creator,
ar trebui să-L îmbrace,
la sorocul Lumilor de Gânduri,
pe care Voința Lui le vrea făurite,
pentru a da Sens,
Perfecțiunii,
în care-și va putea oglindi Măreția,
devenită Neîntâmplătoare,
în Oglinda Iluziile Morții,
unor Vieți,
cuprinse de panica Absurdului,
care adeseori se vrea,
Iubire.

55) L-ar putea dărui Fericirii

Poduri arcuite,
peste Viciile Trecutului,
împânzesc fețele de mese,
ale Urmelor,
pe care ne hrănim Orgoliile,
descântate de Prosoapele unor Credințe,
care ne șterg sudorile Icoanelor,
din Sufletele neputincioase,
ale Clipelor pe care le-am părăsit,
crezând că vom prinde lozul cel mare,
al Timpului,
care ne-a promis de fiecare dată,
un alt Viitor,
pe care Iluziile Morții,
l-ar putea dărui Fericirii.

56) Tarabe de mărunțișuri vulgare

Ridurile pline de negura Trecutului,
pribegesc apăsătoare,
peste fața de masă a Zilei,
pe care ne așezăm verigheta Iubirii,
dăruită de către Destinul,
zdrențuit și abătut,
pentru a ne hrăni,
cu strălucirea ei efemeră,
care și azi,
după atâta amar de Vreme,
își mai caută nesfârșirea Clipei,
în care și-ar dori să cadă,
din Paradisul terestru,
al Societății de Consumat Idealuri,
vândute pe la tarabele de mărunțișuri,
vulgare,
într-un Infern,
al Păcatului Originar,
considerat a fi virtute,
de către Străinul din noi.

57) Societatea de Consumat Iluzii ale Morții

Capcanele de Idealuri,
lustruiesc lanțurile Cuvintelor,
legate de stâlpii caznelor,
unor Sentimente,
pe care Morala,
Societății de Consumat Iluzii ale Morții,
nu le acceptă,
în forma lor sinceră și pură,
aruncându-le pe Taraba Deșertăciunilor,
unde sunt vândute pe nimic,
Absurdului Iubirilor false și perverse,
care se prostituează,
în pragul unei Creații,
care încă se mai privește în Oglinda spartă,
a Apocalipsei,
îngropată adânc,
în Sângele nostru,
de sclavi ai Destinelor,
potrivnice.

58) Atât de deșarte

Treptele Existenței atât de roase,
de pașii Morții,
cad adânc în pălmile Norilor de Vise,
ce ascund,
Adevărul Absolut al Străinului Subconștient,
din Sufletul,
care simte cum se sufocă,
atunci când recunoaște,
că nu va reuși să prindă Niciodată,
Orizonturile Adevăratei Iubiri,
din care și-a făurit trup de Lumină Divină,
Dumnezeul Speranțelor noastre,
ce par,
atât de deșarte,
acum.

59) Sicrie de Cuvinte la modă

Aripile de Lumină Divină,
ale Desăvârșirii,
plutesc deasupra duhului Iluziilor Vieții,
încercând să mai salveze,
ce a mai rămas,
din trupul Iubirii,
care a ars pe rugul inconștient al Nepăsării,
de propria noastră Eternitate,
pe care o rătăcim,
pe căile cunoscute,
doar de Străinul Subconștient al Fericirii,
pierdute,
la Jocurile fără de Noroc,
ale Societății de Consumat,
Vieți,
din ce în ce mai supuse,
valorilor universale,
ale Banului,
care și-a cumpărat,
propriile sale Iluzii ale Morții,
făurind noi sicrie de Cuvinte,
la modă.

60) Dacă nu-i este de folos

Regrete adânci,
inundă adâncurile Păcatelor Originale,
cu nesăbuința unei Creații,
prea interesată doar de Creatorul ei,
încât tot ce rămâne,
ca imagine Oglindită a Lui,
în Existența Sângelui nostru,
pare să nu mai aibă nici o importanță,
dacă nu-i este de folos.

Oare să fie acesta adevăratul Dumnezeu?,
sau este cel zămislit de Om,
după chipul și asemănarea ticăloșiilor sale?

Nu ne mai rămâne,
decât să pictăm cât mai multe icoane,
cu chipul Omului,
înrămate în Iluziile Vieții și Morții sale.

61) Pe zăpada Sângelui

Nu știam,,
că poți aluneca atât de repede,
pe zăpada Sângelui,
Gândurilor mele,
ajungând până la Inima Cuvintelor,
care a început să bată,
din ce în ce mai tare,
Săruturile Frazelor care te căutau,
în Sufletul Eternității Clipei,
și în care mă ascundeam,
de un posibil eșec,
al Uitării,
neștiind că toate Zilele Libertății de a fi,
Iubire,
ne-au fost date,
pentru a ne integra în Absolutul,
Universului,
Lacrimilor Oceanului din noi,
hrănit cu Apa Iluziilor Vieții,
pe care vom naviga,
alături de Iluziile Morții,
ce le-am împăiat,
spre a ne aminti,
de nebunia Despărțirii,
de noi înșine,
într-o Lumea a Delirului mesianic,
care ar fi dat orice,
ca să ne ucidă,
Speranțele.

62) Pâinea Singurătății

Valurile mucegăite,
a Grâului Ființei,
care ne frământă Pâinea Singurătății,
din aluatul Iluziilor Morții,
pe mesele reci și triste,
ale Morgilor pline de Cuvinte,
ale Promisiunilor de Iubire,
care ne-au sfârtecat,
Eternitatea Clipei,
într-atât,
încât am dorit,
să fim descarcerați din mrejele ei,
de lăuză bătrână și stupidă,
care ne îngrădea Moartea,
neînțelegând,
că este unica noastră salvare,
pe străzile pustii,
ale Destinului.

63) Tablou de cununie

Zodii secerate de Noroc,
pentru a fi gătite la nunta Morții,
în snopi de Cuvinte ale Despărțirii,
legați strâns de Iluziile Morții,
pe care le păstrăm,
întreaga noastră Existență,
în tabloul de cununie,
înrămat de Absurd,
cu lemnul cules din grădinile edenice,
ale Deșertăciunii,
unde cu toții,
vor să-și construiască casa și masa,
Timpului rebel,
pe care-l doresc mort,
înainte de toate Iluziile Vieții,
crezând că astfel vor câștiga,
Loteria Eternității.

64) Pe lemnul putrezit al crucii Iubirii

Alergăm mereu,
peste nesfârșirea Cuvântului,
care ne-a întrupat Conștiința,
ochilor de jar ai Zorilor,
pe care-i vedem un nou început,
al Fericirii,
pierdute de fiecare dată,
între ghețurile reci ale Virgulelor,
unui Mântuitor,
care n-a vrut să ne spele,
cum trebuia,
pe lemnul putrezit al crucii Iubirii,
picioarele Gândurilor,
pline de Păcatele Originare,
ale Iubirii desțelenită,
din Iluziile Morții,
pe care le-am plimbat în Genele noastre,
prin toți strămoșii,
care s-au luptat,
mai demult decât Vremea,
cu Moartea din noi.

65) Zorii Cuvântului Iubire

Venele râurilor de Înțelesuri,
se pierd în pălmile Ridurilor,
prin care ne îmbrățișăm menirea Dragostei,
de a fi Orizonturile Eternității,
în care nici Timpul nu mai poate crede,
că majoritatea Clipelor sale,
pot fi adevărate Lumi,
în care să-și adăpostească,
Iluziile Morții,
pe care le-a cules cu dibăcie,
de pe buzele Săruturilor îndrăgostite,
ale Promisiunilor atât de tinere ale Fericirii,
încât și acum sunt duse la școala Amintirii,
de fiecare dată,
când Zorii Cuvântului Iubire,
încep să strălucească,
pe frunțile Singurătății.

66) Ce să mai caut în Viața ta?

Ce să mai caut în Viața ta?,
atât de înghețată cu Zâmbetul Dumnezeului,
Cuvântului tău,
care mi-a strigat Respirația,
Destinului?

Și dacă nu m-ar mai avea,
cine ți-ar iubi Eternitatea Clipei,
în locul meu,
dorind să ne ascundem,
în Sufletul Timpului fără frontiere,
dintre Ochii Privirii Nesfârșirii din tine,
și Cerul Inimii Orizontului,
pe care Nimeni,
nu va reuși vreodată,
să-l cuprindă,
în afară de mine,
dorind să ți-l dăruiesc,
pentru totdeauna.

67) Și-a pierdut Răbdarea

Oare unde m-aș ascunde,
dacă nu mi-aș mai înțelege Iluzia Vieții,
răpită de către Destin,?
aș rămâne zăcând sub podurile,
Apocalipsei Viitorului?,
care-mi va da șansa,
de a mă adăposti,
sub streașina Iluziilor Morții,
sau ar trebui să plec dincolo,
de orice Înțeles,
al Conștiinței din mine,
care o port,
în Sângele Urmelor Eternității,
care m-au adus pe Lumea asta,
în care s-ar fi oglindit,
teama Lui Dumnezeu,
față de Iluziile Vieții,
pe care le-a observat prea târziu,
abia când și-a dat seama,
că Oglinda Creației în care se privea,
era spartă,
de Iubirea pe care abia mai reușim,
să o purtăm,
pe spatele gârbovit,
al Timpului,
care și-a pierdut,
Răbdarea.

68) Seva Iluziilor Morții

A secat Apa Uscată,
din Fântânile adânci Existenței,
care și-a pierdut seva,
petalelor fără de Noroc,
ale Conștiinței,
ce o mai ajuta să viseze,
la alte nivele ideatice,
unde alături de Bine și Rău,
ar mai exista mii de opuși,
Îngeri ai Îngerilor noștri,
a căror Înțelegere,
ar avea semnificații diferite,
de cele ale Sufletului Divin,
din care ne tragem seva,
Iluziilor Morții.

69) Niciodată altul?

Oare Dumnezeu are Suflet,
sau este doar Creatorul,
și Unicul Întâmplător,
al acestuia?

Dacă n-ar avea,
de ce ne-a hărăzit nouă unul,
prin care să simțim,
Fericirea și Durerea acestei Lumi?

Sau poate că nu are Suflet,
doar pentru noi?,
cei care nu știm niciodată,
când va veni Clipa Iluziilor Morții,
pentru a ne da Sufletul închiriat de Iluziile Vieții,
proprietarului de drept,
care este același Dumnezeu,
și niciodată altul?

70) Oricâte promisiuni

Poduri de Gene,
ale căror trăsături,
le-am primit în dar,
de la Hazardul Existenței,
se prăbușesc,
peste Ochii Nesfârșirii,
din Inima cărora privești,
cum ni s-au înecat Străbunii,
duși de valurile nemiloase ale Vremurilor,
din Sângele unor Apusuri,
ale Iluziilor Vieții,
ce par a nu fi crezut niciodată,
în Iluziile Morții date de un Dumnezeu,
ale căruia Religii ale Iubirii,
ne-au despărțit unul de celălalt,
la masa Deșertăciunii,
unei Clipe Eterne,
pe care Cuvântul care ne-a creat,
pare să nu o înțeleagă,
Niciodată,
oricâte promisiuni i-am face,
că ne vom iubi mereu.

71) Pe aripile unui Sărut al Timpului

Niciodată n-am înțeles,
de ce ne-am sorbit,
cafeaua amară a Iluziilor Vieții și Morții,
prin Cimitirul Gândurilor,
atunci când ți-am spus cât de mult Dumnezeu,
poate fi în Cuvântul,
în care am fi dorit să ne ascundem,
Fericirea,
pe care n-am mai luat-o din brațele Privirilor,
care ne-au dăruit Eternitatea Clipei,
fără să ne dăm seama,
în timp ce nu realizam,
că suntem duși,
pe aripile unui Sărut al Timpului,
spre a ne îmbrățișa Nemurirea,
pe care o aveam în noi,
mai demult decât orice Vreme a Vremurilor,
unei Regăsiri.

72) Fusul Conștiinței

Nu există Timp,
 care să fie mai important,
decât Clipa Eternității,
 care înnoadă și deznoadă,
Iluziile Vieții și ale Morții,
punându-și pecetea sacră,
peste întreaga Existență,
a Lumii,
care abia pe urmă,
începe să-și depene Viitorul și Trecutul,
pentru a fi țesute,
 pe Fusul Conștiinței,
plin de negura Vremurilor,
 Deșertăciunii,
din care ni se vor împleti,
Nașterea și Moartea.

73) În care ne regăsim Moartea

Mi-am lăsat Mantaua Iluziilor Morții,
pe spatele tău,
de Lumină Divină,
care mi-ai inundat Cerul Existenței,
cu Adevărul Absolut,
al Privirii Tale,
de Ochi ai Inimii,
care mi-au deschis porțile Eternității,
Sângelui,
al cărui Apus,
nu-l voi lăsa niciodată,
să nu ne panseze Viitorul Existenței,
în care ne regăsim,
Moartea.

74) Existența Suferinței

Cât de Singură mi-ar putea fi Viața,
fără Lacrimile Viitorului tău,
lipsit de Voința Cerului,
ale cărui Zodii,
ne-au ucis Sufletele Timpului,
care ne-a făurit Respirația,
Absurdului,
pe care am considerat-o,
a doua noastră naștere a Morții,
pe care am fi rănit-o,
cu săbiile Viselor,
ale căror Coșmaruri,
n-ar fi învățat niciodată,
să Moară,
în brațele Mormintelor de Întrebări,
pe care ni le punea mereu,
Existența,
Suferinței.

75) Atât de perfect

Lasă-mi Clipa,
să-mi cânte Moartea,
atât de profund,
încât să redevină Viața,
Eternității pe care o cer,
Cerurile Ochilor tăi,
de Mare Amară a Destinului,
ce mi-a întrupat,
Moartea,
înecându-mă,
atât de perfect,
încât nici o Clipă,
oricât de Eternă ar fi,
nu mai reușește,
să treacă dincolo,
de Podul Infinutului,
dintre Viață și Moarte,
al Strămoșilor mei.

76) Eternitate

Iarăși,
vreau să-ți deschid Poarta Ochilor,
îngrădită de Grilajul Sprâncenelor,
Nesfârșirii,
pe care o cobori,
deasupra Adevărului Absolut,
al Eternității,
cu Hainele căreia ne înveleam,
Clipele moarte,
pe care le-am pierdut,
uitând de noi înșine,
pe eșafodul Spânzurătorii Cuvintelor,
unde și azi mai curge,
Sângele Întrebărilor,
cărora,
nu le-am mai răspuns,
Niciodată.

77) Zâmbet Pustiu

Devenind criminalii Eternității,
ne-am decis să ne murim Cerurile Adevărului,
pe care nici un Nor al Disperării,
nu l-ar mai putea,
Ucide
în poala Desăvârșirii,
unei Morți,
pe care Sufletul ruginit al Uitării,
ar dori să șlefuiască Durerea,
unui Orizont al Disperării,
ce ne toarnă paharul Existenței,
pe gâtul unui Timp,
atât de străin de noi înșine,
încât nu-i mai recunoaște Nimeni,
Moartea,
salvatoare,
a Zâmbetului nostru.
Pustiu,
de noi înșine.

SORIN CERIN – ETERNITATE
-poeme filosofice-